

www.jollibre.com

© Àngel Burgas, 2007, nova edició revisada, 2017

Publicat per acord amb Cristina Mora Literary & Film Agency, S. L.

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-51-0

Dipòsit legal: M-1258-2017

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: febrer de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega

i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Operació Kyoto

Àngel Burgas

Il·lustració de la coberta de Josep Rodés

jollibre

*Una passejada pel meu primer
Londres amb l'estimada Carme
Gifre i la seva amiga Giovanna.*

*Vull agrair a en Jordi Mitjà el regal
que em va fer: una màscara autèntica
de lluitador mexicà.*

Quan vaig néixer, la mare era una autèntica fanàtica dels horòscops i les cartes astrals. Havia viscut un parell d'anys a Londres i allí, pel que ens ha explicat milers de vegades, va fer un grup d'amigues d'arreu del món que anaven boges per l'astrologia, el món de les fades i les endevinaires del futur. També, i això sempre ho explica amb veu fluixeta i com demanant disculpes, havia provat un munt de substàncies «il·legals», així ho diu ella, fent amb els dits com si posés cometes a la paraula. «Il·legals, però del tot naturals», precisa.

–I tot el que és natural no és dolent. Els efectes són els que són, però si la natura ho ha creat, per alguna cosa serà. I hi haurà qui en farà mal ús, és clar. Però la natura és sàvia.

–Drogues. Vols dir que prenies drogues –la correixo jo.

–Vull dir el que dic. Substàncies «il·legals», però naturals.

–Drogues.

8 La mare s'encongeix d'espatlles i continua el relat de les experiències que va compartir amb la colla internacional de sonades. Una d'elles era italiana, la Giovanna, que era la guru o iniciadora experta. Hi havia també la japonesa, la Yoko, que en realitat no es deia Yoko, però que es feia dir així en homenatge a Yoko Ono, una artista molt important als anys seixanta del segle XX i que es va casar amb en John Lennon, el dels Beatles. La Yoko tenia visions, segons la mare. Visions extrasensorials que feien posar els pèls de punta, i riu-te'n de pel·lis com *The Ring* o *Two Sisters*. Els orientals sempre han tingut una dèria especial per a les visions i les fantasies més esgarrifoses i, segons la mare, tot el que la seva cultura té d'introspecció, meditació i espiritualitat, també ho té de sanguinari, horripilant i fantasmagòric. La Yoko creia en el poder de les cartes, el de les bruixes, el de les fades i el de l'oracle. Segons el meu parer, si dic la veritat, tot devia ser producte de les ingestions d'estupefaents i psicoestimulants, de les teràpies naturistes, del

shiatsu i de les festes que devien muntar al pis on vivien la mare, la Giovanna, la Yoko i un parell més, una belga i la murciana. Perquè n'hi havia una que era de Múrcia, la Belén, que estudiava anglès i feia qualsevol feina per pagar-se els estudis i l'allotjament, i una setmana era cambrera i l'altra netejava una botiga, i la tercera feia de cangur als nens d'un matrimoni al barri londinenc de Notting Hill. La Belén era la que posava més en dubte els avantatges de la màgia, la nigromància i les cartes astrals. S'apuntava a les festes i a les substàncies «il·legals» precisament per això, perquè eren festes i s'hi consumien substàncies, encara que les organitzessin i financessin aquell grapat d'esbojarrades de la cort del mag Merlí. La Belén, segons la mare, tenia un tercer motiu de gaudi a les festes: la presència d'homes joves a qui convidaven les sonades de la quarta dimensió a les festes iniciàtiques. Si hi havia molt poti-poti en aquelles festes, poti-poti sexual, s'entén, no ho sabré mai, perquè la mare només parla de les substàncies, les sessions d'espiritisme, la lectura del tarot i els homes que es lligava la murciana.

–Segur que les altres lligàveu tant com ella...

–Què dius ara! Les altres érem unes pàmfiles en aquest aspecte. La Belén ens passava la mà per la cara a totes, i sempre s’enduïa els païos de més bon veure. Tenia un sisè sentit per a aquestes coses, la Belén.

–I ella no consumia res? Només anava per feina?

10 –Ella feia el mateix que fèiem les altres, però al final acabava amb companyia masculina, no com la resta, que havíem de passar la mà per la paret.

La mare es queda uns segons amb la mirada perduda i després nega amb el cap.

–Qui ho hauria de dir, no et sembla? Compares Barcelona amb Múrcia, o Tòquio amb Múrcia... I ja veus, la murciana arrambava amb tot, i les altres...

Quan la mare va tornar a Catalunya va deixar de banda les substàncies «il·legals», però va continuar, i fins i tot enfortir, l’afició per les arts endevinaires i el món dels astres i les fades. A Barcelona va rebre la visita de la Giovanna més de vint vegades; de la Yoko, només un cop, i de la murciana, dos cops. A la belga no la va veure mai més, fins i tot havia oblidat com es deia. La Yoko i la Belén la van visitar quan jo encara no havia nascut. La Giovanna la conec; de fet, és la meva padrina, i sempre que

apareix per la ciutat ve carregada de regals per a mi i estris o paperassa esotèrica per a la mare. La mare s'ha desvinculat una mica de tot el món fantasiós de la seva amiga de l'ànima, i em sembla que es limita a seguir-li el corrent quan l'altra li parla del submon de les fades i la convergència de constel·lacions i signes del zodíac. La seva passió de jove s'ha anat refredant ara que té feina, i marit, i un parell de fills amb qui compartir el dia a dia. De tant en tant es compra la figureta d'una fada, o una carta astral d'antiquari, o algun llibre sobre mitologia. Mai no l'he vista consumint cap substància «il·legal», i, si ho ha fet, jo no era al davant.

11

El dia del meu catorzè aniversari la mare em va donar una felicitació que havia arribat de Londres i havia enviat la Giovanna. La meva padrina s'havia quedat a viure a Londres quan totes les altres havien tornat als seus països d'origen. Ella va decidir que de la gran ciutat cosmopolita no la movia ningú, i allí s'ha quedat fins ara. La postal de la Giovanna l'havia dibuixada ella mateixa: catorze espelmes, una darrere l'altra, i al final de la cua de flames, un avió. Dins l'avió s'hi veia el meu cap, retallat d'una foto. Abans de tenir temps d'ima-

ginar-me el significat d'aquell dibuix, la mare em va allargar un bitllet d'avió a nom meu, Barcelona-Londres, Londres-Barcelona, per al primer cap de setmana de maig.

–Tens una padrina generosa.

–Londres!!! Òndia, mare!!!

12 –Els temps canvien, Pol. Jo hi vaig anar als vint-i-tres. Tu hi aniràs als catorze.

–Però jo no sé si podré provar substàncies «il·legals».

–Això ho deixarem al bon enteniment de la teva padrina.

La mare va telefonar a la seva amiga per donar-li les gràcies, cosa que també vaig fer jo a continuació. La Giovanna estava molt contenta que hi anés, i em volia mostrar un munt de llocs. «No pararem, ja cal que vinguis preparat per a jornades llarguíssimes». Quan vaig tornar a passar el telèfon a la mare, i abans de desaparèixer cap a la meva habitació, vaig tenir temps d'escoltar la súplica.

–Giovanna, a veure si aprofites ara que el tindràs a la vora i me li fas un estudi. En Pol passa d'aquestes coses, però a mi em faria gràcia saber com se li presenten els astres.

–A mi no –vaig cridar.

–Tu a callar –va fer ella, rient, i se’n va anar amb el telèfon cap a la cuina.

Em va faltar temps per explicar-ho als amics de la classe. Me n’anava a Londres un cap de setmana, sense els pares ni la Diana. La majoria opinava que la cosa no pintava gens malament. Alguns em volien fer encàrrecs, i jo els vaig dir que OK, però la pasta per endavant. Alguns van simular indiferència: pura enveja. En Dani va voler saber si la padrina era aquella sonada de les bruixes, i li ho vaig confirmar. Després va voler saber si era la mateixa de les drogues.

–Substàncies il·legals però naturals, noi. I això va ser fa molts anys. I jo en tinc només catorze, Dani.

–Però ves a saber. Potser ella es va iniciar a la nostra edat.

–No ho sé, Dani. Imagino que la meva padrina trobarà coses més interessants a fer a Londres durant el cap de setmana que no pas iniciar un jove de catorze anys en el consum de substàncies il·legals...

A la Diana, la meva germana petita, no li va semblar excel·lent la idea del regal de la Giovanna. Més que res perquè era un regal per a mi i no per a ella.

–Potser quan tu en facis catorze...

–Encara falten cinc anys.

–Paciència. Fer-se gran té els seus avantatges.

–Té tots els avantatges!

14 El pare, mentre sopàvem, em va fer moltes recomanacions sobre els llocs de Londres que no em podia perdre de cap de les maneres: les cases del Parlament amb el Big Ben, Piccadilly Circus, l'abadia de Westminster, Hyde Park, la National Gallery i les seves obres d'art clàssiques, i la Tate Gallery, i l'espectacular Tate Modern amb obres i instal·lacions d'art contemporani...

–Pare, només és un cap de setmana. I a més a més tindrè guia particular.

–No te'n refiïs de la padrina, Pol. Si per ella fos, us faríeu un fart de recórrer paradetes de *hippies* i botigues naturistes...

–No siguis exagerat, Guillem! –el va fer callar la mare.

–I *coffee shops* –va dir la Diana sense aixecar els ulls del plat.

–Què vols dir amb *coffee shops*, merdosa? –li va preguntar el pare–. Què en sabràs tu, de *coffee shops*?

–Els *coffee shops* són a Amsterdam –vaig apuntar jo.

El pare va donar un cop a la taula i ens va mirar arrufant les celles.

–És cert el que estic escoltant? Els meus dos fills, de nou i catorze anys, divagant sobre el tema dels *coffee shops* a taula? Que si són a Amsterdam o a la Xina?

A continuació, va girar els ulls cap a la mare.

–Em vols dir si això és normal, Sara?

–No sé a què venen aquests escarafalls, Guillem. Els meus fills són gent moderna, que viuen en una societat moderna i estan al cas de les coses que passen en una societat moderna...

–A la Xina fumen opi –va dir la Diana.

El meu pare la va mirar amb els ulls fora de les òrbites.

–Ho he llegit a *La volta al món en vuitanta dies* –va afegir la meva germana, encongint-se d'espatlles.

–Aquesta nena té la capacitat de treure'm de polleguera –va fer el pare.

–Aquesta meva nena arribarà lluny, Guillem –va dir la mare, i va picar l'ullet a la Diana.

La mare és il·lustradora de llibres infantils. Té l'estudi a casa, amb una gran taula sempre plena de dibuixos i pots de pintura. En un raconet, al costat de la biblioteca, hi té el que ella anomena el «Saló de lectura», amb dues butaques còmodes i una tauleta baixa. Nosaltres hi tenim accés des que érem ben petits. A la mare no la destorba gens que la meva germana i jo seiem a llegir mentre ella treballa. Tot al contrari, diu que es concentra millor quan un dels seus fills és a la vora, submergit en les històries d'un llibre que ella tard o d'hora pot il·lustrar. La mare té moltes teories estrafolàries que li venen, segons el pare, de la seva etapa a Londres.

—Hi ha un món real, que és el de la vida quotidiana, i un altre món eteri, que és el món dels llibres i la literatura. Tots dos es comuniquen i són vitals per sobreviure. És màgic quan els dos mons coincideixen en el temps i en l'espai. I això passa quan algú llegeix. El lector seu en un racó del temps real, assegut en una butaca real, davant un objecte real que es diu llibre i és de paper i té pàgines i té pes. Però el seu cap no és al món real, sinó a l'eteri. El cos és aquí i el cap és allà, a l'altra di-

menació. I és aleshores que els dos mons conviuen i es toquen. I aquest fet provoca una mena de reacció estranya que es condensa en l'ambient i fomenta la creativitat, tant la del que llegeix com la del que observa el lector. Quan un dels meus fills llegeix o dibuixa al meu costat, el món eteri se'm fa respirable, com si es materialitzés d'alguna manera, i en aquell moment jo em sento més capacitada per representar les imatges de les històries que il·lustro. És estrany, però és així.

Quan nosaltres llegim a l'estudi de la mare mentre ella està asseguda a la taula dibuixant, en realitat no passa res d'especial. De fet, la mare ni ens mira: té els llapis i pinzells a la mà, i està concentrada en els seus dibuixos. Però resulta que dels mons inventats on nosaltres penetrem a través de les pàgines del llibre, li arriba una mena d'energia que li facilita l'execució de les seves pròpies obres.

–Ja l'he acabat –pot dir la Diana quan ha arribat al punt i final d'un llibre.

–T'ha agradat, reina? –li demana la mare sense ni tan sols aixecar els ulls del seu full de paper.

–Molt.

–Explica'm què t'ha semblat.

Aleshores la meva germana li fa un resum de la trama i comenta allò que més li ha agradat de la història. La mare l'escolta sense mirar-la, amb el tors vinclat damunt la taula on té el dibuix a mig fer. Potser la Diana ha llegit una novel·la d'aventures escrita al segle XIX i la mare il·lustra un conte escrit per una noia d'avui en dia, però, tot i així, la interrelació dels mons eteri i real esdevé energia i li transmet pau i confiança en la feina.

La mare, sense treure els ulls de les formes que defineix amb el llapis o el pinzell, escolta les paraules dels seus fills lectors, que encara no han abandonat del tot el món eteri dels llibres que acaben de llegir, les històries de la literatura, les mil i una formes de la ficció. I la mare se sent segura, acompanyada, com si en John Silver de *L'illa del tresor* fos allí amb ella, auxiliant-la en la difícil tasca creativa; o en Massagran, o els Senyors del Temps de *Momo*, o en Miquel Strogoff, o el Fantasma de l'Òpera, o ves a saber quants personatges inventats del món de la ficció que li fan costat i admiren, fent-li rotllana al voltant de la taula, com ella fa néixer altres personatges de ficció que passaran a formar part del món eteri de la fantasia.

La mare m'esperava dins un taxi davant l'escola. Vaig sortir corrent entre els crits dels amics que em desitjaven bon viatge. El taxista ja sabia que ens dirigíem a l'aeroport i a aquella hora, just abans de dinar, no hi havia gaire trànsit a la ciutat. La mare m'havia preparat un parell d'entrepans perquè me'ls mengés abans d'embarcar a la sala d'espera del Prat.

19

–No confiis que et donaran res de franc a bord. Això era abans; ara els bitllets els pots aconseguir més barats, però si vols tenir la boca distreta has de pagar.

Vam arribar amb prou temps per fer el *check-in* sense pressa ni nervis. La mare s'enduria la motxilla amb els llibres, i jo agafaria la que m'havia preparat ella amb la roba neta i planxada que em posaria el cap de setmana. La motxilla en qüestió

tenia les mides justes per poder-la pujar a l'avió, i així m'estalviaria l'estona d'espera al túnel d'equipatge a l'aeroport de Heathrow.

–La Giovanna serà allà, esperant-te. Si pel que fos es retardés, tu no et preocupis.

–Ja ho sé, mare.

20 –I, si vols, em truques. La companyia de telefonia m'ha assegurat que no tindràs problemes amb el mòbil, i que de seguida que aterris tindràs línia amb una companyia anglesa.

–OK, no pateixis.

La mare, en realitat, no era gens patidora. Ni pels seus fills ni per ningú.

–Jo parteixo de la confiança. Si tinc confiança en algú, no pateixo per res, precisament per això, perquè hi tinc confiança. Jo confio en els meus fills. Sé com són i com reaccionaran davant certes circumstàncies. Aleshores estic tranquil·la.

Però, de fet, aquest viatge a Londres era el primer que feia tot sol, i això la devia neguitejar una mica, per molta confiança que em tingués. Així li ho vaig dir quan es va passar anunciant a l'hostessa del *check-in* que jo tenia catorze anys i que viatjava sol.

–Perdona, Pol, potser sí que n’he fet un gra massa. El problema no és que no confiï en tu, sinó que no les tinc totes amb el fet del viatge. Els imponderables, vull dir. Ara imagina que la Giovanna es posa malalta i no pot venir...

–Mare, no ens passem...

–Ja ho sé, soc una mica exagerada... O que hi hagi retencions a les carreteres del voltant de Londres, o una vaga de taxis, què sé jo. Ara imagina que et quedes sol a l’aeroport, sense tenir lliures... No m’hauria costat res canviar algunes lliures, Pol. No sé per què vaig fer cas a la teva padrina...

–Mare, ja n’hi ha prou.

–Està bé. No he de patir. Tot rutllarà. Però truca quan arribis i que s’hi posi la Giovanna.

–Així ho faré, mare. De tota manera, si la Giovanna té un accident i no arriba a temps i em segresta un màfia de pervertits amb la intenció de vendre’m o treure’m un ronyó, et telefonaré igual. I et passaré amb el *capo* perquè t’expliqui la situació.

–Aquest tipus de bromes són les que fan saltar el teu pare, Pol... –va dir ella, i de seguida vam apropar-nos a un monitor per assegurar-nos que

la porta d'embarcament era la que havia dit la noia del *check-in*.

22 Ens vam acomiadar amb un somriure quan jo ja havia lliurat el DNI als policies i la meva motxilla havia passat pel detector. Li vaig fer adeu amb la mà, i a continuació un gest perquè se n'anés, i vaig mirar els cartells anunciadors tot buscant la meva porta. Faltaven vint minuts per accedir a l'avió i vaig seure en una butaca amb el llibre que m'havia endut a les mans.

El vol va ser més que correcte. Vaig confirmar el que deia la mare, que ja no et donen menjar a bord. Bé, em van donar una galeta, tot un detall. A la butaca del costat hi seia una dona de l'edat de l'àvia Mercè, que llegia un exemplar de l'*Hola* en anglès. De tant en tant, quan s'adonava que jo l'observava, els seus ulls abandonaven els fulls setinats de la revista i em somreia. No vam intercanviar ni una sola paraula.

Mentre baixàvem de l'avió vaig engegar el mòbil. La mare tenia raó: de seguida vaig rebre un missatge conforme havia canviat automàticament de companyia. La major part dels meus companys de vol havien de passar a recollir l'equipatge. Jo, en canvi, vaig

guiar les meves passes cap a la porta on deia *Exit*. Un munt de gent esperava l'arribada dels passatgers i vaig estirar força el coll per buscar la meva padrina. La Giovanna era tirant a baixa, pèl-roja; solia portar vestits extremats, peces llargues de colors vius, i penjolls, i serrells als camals o a les mànigues de les camises i caçadores. En veure'm es posaria a xisclar com una beneita, com feia sempre. Vaig caminar a poc a poc, però no vaig sentir cap cridòria: la Giovanna no havia arribat encara i em tocaria esperar. Ho vaig fer en un racó, a la vora de la porta per on sortien ja els meus companys de vol un cop recollit l'equipatge. La veritat és que et sents una mica estrany quan ningú t'espera a la sortida d'un avió, i encara una mica més patètic quan fas cara d'esperar que algú et reconegui sense que això es produeixi. La senyora somrient que se m'havia assegut al costat a l'avió va sortir per la porta i va rebre l'escrifassada feliç d'un parell de nens més petits que jo mentre ella els saludava amb les mans. Quan va passar pel meu costat, em va dedicar encara un darrer somriure, aquest amb un deix de pesar.

Tot d'una, quan feia potser un quart d'hora que esperava palplantat al meu racó, se'm van acostar

tres homes. Tots tres eren orientals, anaven vestits impecables de negre i el més baix em doblava l'estatura. Caminaven al compàs, passes llargues i segures, i no els importava empentar amb els seus cossos enormes la gent que els feia nosa. Sense cap mena de dubte, venien cap allà on jo esperava. Es van aturar alhora, i van formar una mena de barrera física entre jo i l'espai que m'envoltava. Vaig alçar el cap com preguntant què volien, una mica a la defensiva.

–Ets en Pol? –em va demanar un d'ells, en anglès.

No me'n sabia avenir. Vaig assentir amb un cop de cap.

–Segueix-nos, si us plau.

Ja estava a punt d'agafar la motxilla del terra quan vaig avaluar, confós, la situació.

–Qui són vostès? –vaig demanar.

–Em dic Eagle –va anunciar el que havia parlat fins aleshores–. Si tu ets en Pol, només cal que ens segueixis.

–Per anar on? Joestic esperant la meva tia.

La Giovanna no era la meva tia, és clar. Però vaig pensar que una relació de sang amb la persona

que esperava s'esqueia més amb la situació estranya que em tocava viure a l'aeroport de Heathrow. Cap dels tres va reaccionar a les meves paraules. Se'm van quedar mirant sense immutar-se.

–La meva tia em vindrà a buscar aquí.

–La teva tia? –va preguntar el segon dels tipus.

Vaig assentir amb el cap. Els tres païos semblaven sortits d'una pel·lícula americana, agents de l'FBI o pinxos ensinistrats d'algun gàngster del Bronx. Però el cas era que sabien el meu nom, i sabien que jo acabava d'arribar en un vol... Tot tenia un punt de sinistre que hauria fet patir la mare. Què tenia a veure la Giovanna amb aquells païos ben vestits?

–La teva... tia –va fer el que havia xerrat primer; i aquell «tia» sonava entre cometes, igual que feia la mare quan accentuava l'adjectiu «il·legal»– no ha pogut venir personalment a buscar-te, Pol. Hi ha hagut canvi de plans.

Abans de tenir temps de preguntar quins eren aquests canvis, la muralla que formaven els tres orientals es va dividir, dos a una banda i un a l'altra, per permetre'm observar, meravellat, com s'acostava a nosaltres una dona imponent. La gent

que s'amuntegava al voltant de la barrera de seguretat, davant la porta de sortida de passatgers, també s'havia apartat una mica per deixar passar aquell tros de dona que, amb passos tipus model de passarel·la, s'apropava allà on jo esperava. Duia una jaqueta molt curta de pell negra i lluent i una faldilla de tub. Unes botes negres altes fins als genolls, una bosseta de peluix blanc que es balancejava en caminar, i unes ulleres de sol fosquíssimes i de muntura platejada completaven la caracterització. Duia el cabell tallat a l'estil Cleòpatra, amb un ble grisós a la banda esquerra. Amb la mà dreta sostenia un cigarret, i amb l'esquerra feia saltar les claus d'un cotxe.

Quan va ser davant meu, custodiada pels tres homes de negre, la dona es va treure les ulleres. Era oriental també, d'edat indefinible. Uns llavis molsuts pintats d'un fúcsia estrident es van obrir per pronunciar el meu nom.

–Pol.

Vaig assentir novament amb el cap. No em podia creure que allò m'estigués passant a mi. La dona, un cop pronunciat el meu nom, em va regalar un somriure seductor.

–No sé si has sentit a parlar mai de mi –em va dir en anglès, vocalitzant bé perquè pogués entendre-la–. Suposo que sí. Soc la Yoko, una vella amiga de la Giovanna.

La Yoko! La famosa Yoko en persona!

–Sí, la conec! La meva mare també m’ha parlat de vostè!

–Van ser uns anys fantàstics –va murmurar en un to estrany i sense el somriure als llavis.

La Yoko va fer un gest als seus acompanyants i aquests es van retirar unes passes.

–Espereu-me al cotxe –va ordenar mentre els llançava les claus que fins aleshores havia fet saltar al palmell de la seva mà.

Els tres homes, caminant al compàs i amb el mateix ritme, es van dirigir cap a la porta de sortida.

–La Giovanna està enfeinada. Estic passant uns dies a casa seva, i m’ha demanat de venir-te a buscar. Ens espera a casa.

–Molt bé.

Vaig recollir la motxilla. Tenia unes ganes boges de trucar a la mare i donar-li la notícia. Vaig pensar, mentre començava a caminar al costat d’aquella dona imponent a qui tothom es mirava,

que potser la mare ja ho sabia, i allò formava part de la sorpresa.

–Hauria d’anar al lavabo abans de marxar.

La Yoko es va aturar, va assentir amb el cap, i va donar un cop d’ull tot buscant un senyal anunciador.

–Mira, allà a la dreta. T’espero aquí mateix.

28

–OK.

Vaig córrer cap als lavabos amb la intenció de trucar a casa i explicar el fet inaudit de la presència de la Yoko a Londres. La Yoko! I s’estava a casa de la Giovanna! Tancat en una cabina dels lavabos havia començat a buscar el número del mòbil de la mare quan se’m va ocórrer pensar què hi feien aquells tres homes de negre amb ella. Ells també estaven a casa de la Giovanna? Qui eren aquells homes que l’acompanyaven i que la tractaven com si fos la seva mestressa? Tenia el polze a punt de prémer la tecla de telefonar. On s’estaven aquells homes? En un hotel? Per què havien vingut a buscar-me? No es tractava de res professional, fos quina fos la feina de la Yoko. Allò era una visita privada. Aleshores... era necessari que em vinguessin a buscar tots quatre?

Uns copets a la porta em van treure de les meves cabòries.

–Ocupat! –vaig cridar, en català.

–Pol?

Era la veu d'un home. No em va semblar que fos cap dels orientals de la Yoko.

–Com diu? –li vaig fer repetir.

–Ets en Pol? –va preguntar la veu, en anglès.

29

Vaig guardar el mòbil a la butxaca dels pantalons i vaig sortir. Davant meu hi havia un tipus d'uns trenta anys, amb el cabell ros arrissat i un pírcing als llavis. Un home a qui no havia vist mai de la vida.

–No t'espantis. Em dic Oliver, soc amic de la Giovanna. Soc aquí per ajudar-te.

Em vaig quedar sense saber què dir.

–Hem de fugir.

–Què?

–Hem d'escapar, noi. Ara no em facis preguntes, però hem de fugir de la banda dels japonesos. Ja hi haurà temps després per aclarir les coses.

–M'està esperant a fora una amiga de la Gio...

–Has estat a punt de caure en una trampa! M'he retardat uns minuts amb el taxi, i quan he

arribat els goril·les ja t'havien caçat. M'he estat esperant en un racó sense saber què fer. Sort que has tingut la il·luminació de voler anar a pixar.

–He de trucar a la meva mare –vaig dir, alarmat, tornant a treure el mòbil de la butxaca.

–No hi ha temps. Hem de fugir.

30 Em va agafar del braç i em va empenyar cap al final dels lavabos, allà on s'acabava la filera de cabines i hi havia una finestra que donava a l'exterior.

–Hem de saltar per la finestra.

–Però jo no...

–No hi ha temps per discutir, Pol. A partir d'ara m'has d'obeir a ulls clucs si vols salvar la pell!

El noi va provar d'obrir la finestra, però era de les que s'obren només per la part de dalt. No es va rendir. D'una estrebada brutal va arrencar els topalls i les guies metàl·liques, i el vidre va caure amb estrèpit a terra. L'Oliver em va fer la cadireta amb les mans per ajudar-me a enfilar-me i treure mig cos per l'obertura. Ens vam trobar amb l'impediment de la motxilla a l'esquena, que em vaig haver de treure de pressa i corrent.

–Jo te la tiraré quan siguis baix!

En el segon intent ho vaig aconseguir. Cap per avall, amb l'Oliver subjectant-me les cames des de dins, vaig aterrar damunt uns parterres florits. «OK!» vaig cridar, i a continuació el noi em va llançar la motxilla. La vaig recollir. Ell ja tenia mig cos a fora i feia un esforç brutal amb els braços per acabar de sortir quan, de cop, l'expressió se li va glaçar.

–Corre, Pol! M'han atrapat! Corre tot el que puguis! Ves-te'n!

Bocabadat, vaig observar com el seu mig cos reculava, com si s'ho hagués repensat i tornés a l'interior dels lavabos.

–Corre, Pol! Agafa un taxi! Fuig d'aquí!

Quan l'Oliver va acabar de desaparèixer, un dels orientals va treure el cap per la finestra. Em vaig posar a córrer com un desesperat, sense saber en quina direcció ho feia. Només procurava allunyar-me de l'aeroport. Vaig aconseguir aturar un taxi gairebé llançant-m'hi a sobre. Vaig pujar-hi d'una revolada. El xofer era indi, i em va mirar amb mala cara.

–Estació Victòria! –vaig cridar.

Era el primer lloc que se'm va acudir.